

despre

Adevărul

minciună

In liniște și întuneric te poți auzi mințind doar pe tine și aceasta e cea mai cumplită minciună, e ca o povară pentru toată viața. Dacă nu ai curajul să-ți spui ție însuși adevărul, la ce bun mai judeci pe alții...?! În schimb, să spui adevărul, mai ales când nu dorești acest lucru, e ca și cum ai avea un cuțit tocit pentru a te sinucide: el te va ucide lent, dar când te vei răzgândi să mori va fi prea târziu.

E greu să fii soldat pe frontul unde trebuie să duci o bătălie contra cugetului tău, mai bine ai dezerta, dar unde? Ar fi simplu să dezertezi chiar dacă plătești cu moartea, dar ce să faci când tu singur îți ești inamic, când nu poți decide ce să spui, când ești nevoit să spui minciuni, pentru că așa va fi mai bine...

Adevărul despre minciună are o rețetă specială, care poate fi uneori și dulce, oricât de straniu ar părea. Când spunem o minciună unui bebeluș pentru a-l binedispune, pentru a-i da de mâncare sau a-l adormi nu facem o crimă, deoarece trebuie să ne învățăm să zâmbim fals în fața copiilor noștri, pentru binele și viitorul lor... Iată că am descoperit că soarta aduce minciuna în calea noastră de la naștere, din primele zile din viața noastră și e crud acest fapt. Copiilor, când cresc mai mari și încep deja să realizeze mai multe, părinții trebuie să le spună că Moș Crăciun nu există, dar să nu afle aceasta de la prietenii din stradă, căci e greu când rămâi dezamăgit de propriile visuri, visuri care îți aduceau bucurie, speranță pentru o viață mai bună și pur și simplu pace în suflet... Copiii nu doar sunt mințiți de alții, dar mint și ei. Cu toții căutăm cheia spre succes, dorim să scăpăm de tunelul obscur și să găsim calea

spre lumină. De aceea toți mint, minte copilul micuț când mama îl întreabă dacă el a scris cu creionul pe perete, minte elevul când îi spune profesorului că își va face temele pentru lecția viitoare, minte copilul părinților că are o reușită bună la școală, minte adolescentul când îi spune tatălui său că va veni devreme acasă de la petrecere, dar vine a doua zi și spune că a rămas la prieteni, minte femeia ce își înșală bărbatul și invers, mint directorii că vor majora salariile dacă toți vor lucra mai eficient, mint oamenii, pur și simplu mint...

Minciuna uneori nu e atât de acidă, e doar o iluzie ce dispăre, ce nu trebuie să se prăfuiască la noi în creier, trebuie să facem ordine în gândurile noastre ca să alungăm cugetul negativ și minciunile altora. Ele sunt neputincioase în fața adevărului, deoarece acesta e unic și atotputernic, pe când minciuni pot fi multe, mai mici sau mai mari, mai apropiate de adevăr sau umfate cu imaginație. Minciuna e ceva abstract, inexistent, obscur și fals. Dar mulți oameni respectabili mint și rămân „tandri, onești, respectabili”. Cine sunt ei și de ce își permit astfel de lucruri false? Răspunsul e simplu: cel mai mult se minte în timpul alegerilor, afacerilor și războaielor. Liderii, rezultă că sunt cei mai nemernici. Atunci cum să luptăm? Mulți dintre ei spun o minciună, oamenii îi cred, însă când apar îndoiele ei încep să se mascheze și să inventeze alte minciuni în apărarea celei spuse de la început; ar fi trebuit să aibă o memorie bună, poate cel puțin pentru

asta să-i respectăm, dacă nu pentru „prosperitatea” statului nostru. Totuși, minciuna îl face pe om mai puternic, mai atent și mai organizat, deoarece cel ce a fost mințit o dată, în viitor nu va mai fi credul și nu va fi luat de valul minciunii și al lașității. Atenția e prietenul nostru cel mai bun în evitarea minciunilor. Cel ce se păzește va fi protejat mereu, iar cel ce se încrede orbește în tot ce aude curând va fi dezamăgit în viață.

O rețetă a minciunii cred că nici nu există, căci s-a născut minciuna din praf, aer, sunet, gânduri false și împrejurări deosebite. Toate acestea au fost bine amestecate și ținute la temperaturi înalte, apoi au fost servite cu dezgust și scârbă, dar au fost mestecate mult timp și digerate ani întregi!

Uneori aș vrea să fiu o lacrimă: pură, limpede, sacră, dar și sărată... Lacrima e rodul suferințelor noastre, e urma păcatului, a minciunii, a durerii și a groazei. Sau... poate mai bine să fiu sânge, să călătoresc prin vene și artere, să cedez oxigen și să lupt cu bioxidul de carbon, să fiu atrăgătoare, fierbinte, energică... Nu e o iluzie ceea ce spun, e un adevăr al imaginației. Poate imaginația mea ar fi vrut să fie pasăre, să fie liberă, să poată zbura oriunde, ba chiar și în visele martirilor săi. Ar fi bine să fiu pasăre, cine știe, poate aș aduce bucurie oamenilor prin cântecele mele de sub streșină în fiecare dimineață, aș putea face ce vreau, nu aș avea obligații, n-ar fi trebuit să mint sau să-mi fie frică de adevăr... Probabil, aceasta e cheia descoperirii minciunii – frica!

Autoportret,
Marc Escher